

смъртни мъжы. Дойде ми на умъ че на онзи часъ бѣше на рѣкѣтъ ми да накарамъ прѣкраснытъ онѣзи очи да просълзятъ и да дамъ единъ за ренованіе достойнъ край на окаянныйтъ си животъ. Но отблѣснѣхъ тутакъ си тѣзи безумны размышленія, и като положихъ силытъ си отървахъ ся, и като обвихъ окело вратѣтъ си раскѣсанѣтъ кърпѣ, плувнѣхъ къмъ брѣгѣтъ.

Когато приближихъ г-жа Маргарита ми подаде рѣкѣтъ си, която малко трепереше; награда-та ми ся видѣ сладостна.

— Какво безуміе! извика, каква лудость! твърдѣ бѣ вѣроятно че можеше да ся удавите и да ся удавите за едно куче!

— Но кучето бѣше ваше, отговорихъ азъ излека.

Този отговоръ ми видѣ ся, че ѹ наскѣрѣи, защото тутакъ си оттегли рѣкѣтъ си, и като дойде при Мервена който ся припекуваше и ся прозяваше, поудари го и му думаше: “Какво си животно, ты, какво животно си! „

Между това отъ мене течеше вода отъвредѣ, и азъ ся чудяхъ какво да правѣмъ; но г-жа Маргарита ся повърнѣ съ единъ благость при мене; и, г-не Максиме, каза, влѣзте въ ладіѣтъ и трѣгнѣте тутакъ си. Ще ся постоплите като теглите лопатытъ. Азъ ще ся върнѣ по сухо съ Алена. Пѣтътъ е по-краткъ. — И понеже работата ся спогаждаше, както трѣба, не ся въспротивихъ; но като възимахъ честѣтъ да ся допрѣ и вторый